

A Magyar Köztársaság nevében!

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2009. évi június hó 9. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A kábítószerrel visszaélés büntette miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntető ügyben a Vas Megyei Bíróság 2008. évi március hó 21. napján kihirdetett 7.B.361/2006/144. számú **ítéletét megváltoztatja, VII. r., valamint VIII. r. vádlottak** cselekményét egyaránt 1 rb. a Btk. 282/A.§ (1)-(2) bekezdés a) pontja szerinti kábítószerrel visszaélés büntettének minősíti.

Ezért velük szemben az első fokon alkalmazott fő- és mellékbüntetést tekinti kiszabottnak.

III. r. vádlott vonatkozásában a fegyházbüntetést 5 (öt) évre mérsékeli.

I. r. vádlott vonatkozásában a vagyonelkobzást 15.000.000.- (tizenötmillió) Ft-ra rendeli el.

I. r. vádlott 411.842.- (négy-száz-tizenegyezer-nyolcszáz-negyvenkettő) Ft, II. r. vádlott 147.332.- (egyszáz-negyvenhétezer-háromszáz-harminckettő) Ft, V. r. vádlott 57.702.- (ötvenhétezer-hétszáz-kettő) Ft, VII. r. vádlott 90.102.- (kilencvenezer-egyszáz-kettő) Ft bűnügyi költség megfizetésére köteles.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét I. r., II. r., III. r., IV. r., V. r., VII. r. VIII. r. és IX. r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

A I. r., II. r., III. r., IV. r. és V. r. vádlott vonatkozásában az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

I n d o k o l á s :

A Vas Megyei Bíróság a 7.B.361/2006/144. számú ítéletével 9 vádlott büntetőjogi felelősségéről határozott. I. r., III. r., IV. r., V. r., VI. r. és IX. r. vádlottakat bűnösnek mondta ki 1-1 rb kábítószerrel visszaélés büntetében (Btk. 282/A.§ (1) és (3) bekezdés). II. r. vádlott bűnösségét kábítószerrel visszaélés büntetében (Btk. 282/A.§ (1) és (3) bekezdés), valamint kábítószerrel visszaélés vétségében (Btk. 282.§ (1), (5) bekezdés a) pont) állapította meg, míg VII. r. és VIII. r. vádlottakat bűnösnek mondta ki kábítószerrel visszaélés büntetében (Btk. 282/A.§ (1) bekezdés). Ezért I. r. vádlottat 6 év 6 hónap börtönre, 6 év közügyektől eltiltásra és 2 év közúti járművezetéstől eltiltásra, II. r. vádlottat - halmazati büntetésül - 6 év 4 hónap fegyházbüntetésre, 6 év közügyektől eltiltásra, III. r. vádlottat 6 év fegyházbüntetésre, 6 év közügyektől eltiltásra és 2 év közúti járművezetéstől eltiltásra, IV. r. vádlottat 6 év 4 hónap fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra, V. r. vádlottat 6 év fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra, VI. r. vádlottat 5 év 10 hónap börtönre és 5 év közügyektől eltiltásra, VII. r. vádlottat 3 év 6 hónap börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra, VIII. r. vádlottat 4 év 6 hónap börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra, IX. r. vádlottat 5 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. I. r. vádlott vonatkozásában 6 millió Ft-ra, VI. r. vádlott vonatkozásában 260.000.-Ft-ra vagyoneklobzást rendelt el. VIII. r. vádlott vonatkozásában a Szigetvári Városi Bíróság 2.B.143/2001/46. szám alatti ítéletével kiszabott 10 hónapi börtönbüntetés végrehajtását elrendelte. I. r., II. r., III. r., IV. r., V. r. és VI. r. vádlottak vonatkozásában a szabadságvesztésbe beszámította az általuk előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a vádlottakat külön-külön, valamint egyetemlegesen a felmerülés arányában az első fokon felmerül bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész I. r., II. r., IV. r. és V. r. vádlottak vonatkozásában a főbüntetésként kiszabott szabadságvesztés súlyosítása érdekében, míg I. r. vádlott és védője enyhítésért, II. r. vádlott enyhítésért, védője a kábítószer függőség megállapítása és enyhébb minősítés, illetve a büntetés enyhítése, III. r. vádlott enyhítésért, védője eltérő minősítés és enyhítés, IV. r. vádlott és védője elsősorban felmentésért, másodsorban enyhébb minősítés és enyhítés, V. r. vádlott elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhébb minősítés és enyhítés, valamint az indoklási kötelezettség elmulasztása miatt, VI. r. vádlott és védője enyhítésért, VII. r. vádlott felmentésért, VIII. r. vádlott és védője elsősorban felmentésért, másodsorban enyhítésért, IX. r. vádlott és védője elsősorban felmentésért, másodsorban a tényállás téves megállapítása miatt és enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

Az első fokú ítélet kihirdetését követően VI. r. vádlott és védője a fellebbezést visszavonták, így ránézve az ítélet jogerőre emelkedett, ezért nem képezte felülbírálat tárgyát.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.10/2007/19-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést a súlyosításra irányuló indítványt tekintve fenntartotta, egyebekben az alábbiak szerint módosította. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság maradéktalanul eleget tett az ügyfelderítési kötelezettségének, hiánytalan az iratok tartalmával megegyező, téves következtetésektől mentes tényállást állapított meg, amellyel kapcsolatos indoklási kötelezettségének is eleget tett. Ebből okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, azonban a cselekmények minősítése álláspontja szerint részben helyesbítendő. I. r. vádlott és III. r. vádlott cselekménye tipikus „futári” magatartás, ezért azt az „országba behozatal”

fordulat szerint kell minősíteni. VI. r., VII. r., VIII. r., valamint IX. r. vádlottak a tényállásnak megfelelően közvetlenül a kereskedővel álltak kapcsolatban, tőle kapták az utasításokat, így ők a kereskedő bűnsegédei voltak, cselekményüket eszerint, nem pedig forgalomba hozatalként kell értékelni. A bünteteskiszabás körében az ügyészi fellebbezéssel egyetértve úgy látta, hogy I. r., II. r., IV. r., és V. r. vádlottak vonatkozásában a büntetési célok elérése érdekében, illetve a belső arányosságra tekintettel hosszabb tartalmú fő- és mellékbüntetés kiszabása indokolt. A többi vádlottra nézve sem indokolt viszont az első fokon alkalmazott joghátrány enyhítése. A I. r. vádlottal szemben 6.000.000.- Ft erejéig alkalmazott vagyonekbotzással kapcsolatban kifejtette, hogy annak helyes összege a Legfelsőbb Bíróság 1/2008. BJE számú büntető jogegységi határozatában foglaltaknak megfelelően 15.000.000.- Ft. A vagyonekbotzás ugyanis nem korlátozható a bűncselekményből származó tiszta nyereségre, azt a bűncselekménnyel összefüggő teljes vagyonra el kell rendelni, mértéke nem csökkenthető a kábítószer megszerzésével összefüggő egyéb kiadásokkal. Az ítélet egyéb rendelkezéseit törvényesnek tartotta, azok helybenhagyását indítványozta.

Az ítéletábra által tartott nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat nagyobbbrészt fenntartotta. Annyiban módosította, hogy IV. r. vádlott esetében az elsőfokú bíróságtól eltérően a forgalomba hozatal elkövetési magatartása állapítandó meg, mivel ő tisztában volt a kábítószer további sorsával. Az átirathoz képest indítványát annyiban is módosította, hogy VII.r. és VIII.r. vádlottak cselekménye a Btk. 282/A.§ /16 bekezdésébe ütköző és a /2/ bekezdés a/ pontja szerint bűnszövetségben elkövetett lábítószerrel visszaélés büntetteként kell értékelni. E minősítés mellett az első fokon kiszabott büntetés - melyet a súlyosítási tilalom miatt nem lehet az adott keretek közt kiszabni- csak az enyhítő szakasz alkalmazásával tekinthető törvényesnek.

Az I. r. vádlott védője fellebbezésének írásos indokolásában kérte a kiszabott büntetés súlyosbítására irányuló fellebbezés elutasítását, illetve lehetőséget látott annak enyhítésére. Egyetértett a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakkal annyiban, hogy I. r. vádlott cselekménye az „országba behoz” fordulat szerint minősül, hiszen amint azt az egész büntetőeljárás során következetesen állította, csak futári tevékenységet látott el. Fenntartotta az elsőfokú eljárás során előadott érvelését arra vonatkozóan, hogy az I. r. vádlott első beismerő vallomása bizonyítékként nem értékelhető. Emellett kiemelte, hogy a rendelkezésre álló egy éves időtartam, illetve az a tény, hogy ez idő alatt igazoltan az I. r. vádlott az autóját összetörte, illetve egy számítógépes tanfolyamot is elvégzett, együttesen lehetetlenné teszi, hogy a kábítószer behozatalára ötven alkalommal sor kerülhetett volna. Összességében ezért ezt az ítéletben elfogadott tényt semmi sem támasztja alá. A büntetés kiszabásának körében hangsúlyozta, hogy az I. r. vádlott ténybeli és a bűnösségre is kiterjedő, a vádlott-társait is terhelő beismerő vallomása képezte a vádirat alapját. Utalt arra is, hogy az I. r. vádlott büntetlen előélete, súlyos cukorbetegsége, valamint két kiskorú gyermek eltartására való kötelezettsége mind olyan enyhítő körülmények, amelyek megalapozhatják az enyhébb joghátrány alkalmazását. Kérte továbbá a járművezetéstől eltiltás mellékbüntetés mellőzését.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen a fellebbezésének írásbeli indokolásában foglaltakat fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy az I. r. vádlott vallomása a bizonyítékok körében azért nem vehető figyelembe, mivel csak a vallomás tételt követően rendeltek ki védőt számára. Ez pedig olyan súlyú eljárási jogsértés, amelyet nem orvosol az sem, hogy az eljárás későbbi szakaszában - már a védő jelenlétében - az I. r. vádlott ezt a vallomását fenntartotta. Hozzátette továbbá, hogy iratellenesen szerepel az elsőfokú ítéletben, hogy az I. r. vádlott terhelő vallomást tett VIII. r. vádlottra, mivel ők ketten nem álltak kapcsolatban egymással.

Az I. r. vádlott az ítéletábrához eljuttatott beadványában csatlakozott a védője által előadottakhoz, illetve kérte további enyhítő körülményként figyelembe venni, hogy csak a létfenntartásának önhibáján kívüli veszélyeztetettsége indította arra, hogy a cselekményt elkövesse. Szintén kérte a büntetés enyhítése mellett, a járművezetéstől eltiltás mellékbüntetés mellőzését, mivel ez indokolatlanul megnehezítené a szabadulását követően az elhelyezkedését, ezáltal a társadalomba való visszailleszkedését.

II. r. vádlott védője a fellebbezés írásbeli indokolásában és a másodfokú nyilvános ülésen bizonyítási indítványt terjesztett elő, mivel álláspontja szerint az első fokú ítélet a kábítószer-függőséget illetően megalapozatlan. E körben hivatkozott a beszerzett két orvosszakértői vélemény közt észlehető ellentmondásokra, a szakértői intézet nevében eljáró szakértők eltérő gyakorlatára és arra a körülményre, hogy álláspontja szerint a módszertani levél, mely a szakértői munka alapját képezte, a II. r. vádlott kábítószer fogyasztása idején nem volt hatályban, így iránymutatásait kizárólagos módon alkalmazni nem lehet. Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítéletábra vegyen fel bizonyítást, hallgassa meg együttesen a szakvéleményt adó szakértői párosokat, s amennyiben szükséges rendeljen ki új szakértőt II. r. vádlott kábítószer-függőségének megállapítására.

A bizonyítási indítvány elutasítását követően II. r. vádlott védője a fellebbezést első sorban az ítélet hatályon kívül helyezése érdekében tartotta fenn a bizonyítási indítványban foglalt, s ekként a másodfokú eljárásban ki nem küszöbölhető megalapozatlanság miatt.

Másodlagos kérelme a cselekmény eltérő, enyhébb minősítése és ebből adódóan a büntetés enyhítésére irányult. I. r. vádlott védőjéhez csatlakozva maga is az I. r. vádlott első alkalommal tett vallomástételének törvényesség vitatta. Ezzel kapcsolatban osztotta az I. r. vádlott védőjének jogi álláspontját, miszerint a kötelező védelem hiánya az eljárás további szakaszában már nem volt orvosolható. Ennek következtében a II. r. vádlott vonatkozásában a 8 alkalommal való kábítószer átadást semmi sem bizonyítja, mivel a lehallgatási anyagból sem lehet erre következtetni. Így viszont a II. r. vádlott e cselekménye helyesen bűnsegédként az országba behozatallal, jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette, amelyet a vádlott bűnsegédként követett el.

Vitatta az elkövetési mennyiséget abban az esetben is, amennyiben az ítéletábra az I. r. vádlott terhelő vallomását az eljárási szabály megsértése ellenére elfogadhatónak találná. Az elsőfokú bíróság ugyanis alkalmanként 5 kg tömegű marihuánát vett figyelembe, holott az I. r. vádlott elfogásakor lefoglalt mennyiség, alig több mint 3 kg volt csak. Ezen felül még a 3

kg-ot alapul véve is további bizonyítást igényelt volna, hogy ez csomagolással, vagy anélkül értendő, illetve, hogy milyen mértékben nedves növényi anyag tömege, hiszen ezen változók függvényében a hatóanyag-tartalom más és más (adott esetben lényegesen kedvezőbb) mennyiség lenne. Ugyancsak vitatható a megyei bíróság következtetése, amivel a két alkalommal lefoglalt kábítószer alapján arra jut, hogy minden korábbi esetben is a magasabb átlagos hatóanyag-tartalmú indiai kender volt az elkövetési tárgy. Összességében ezek figyelembe vétele mellett sem változhatna a minősítés, hiszen az így számított érték is meghaladná a jelentős mennyiség alsó határát, azonban lényegesen kisebb mértékben, ami a büntetés mértékére is kihatással kell, hogy legyen.

A fentiekén túl a 4. tényállási pont vonatkozásában utalt arra is, hogy ott a megyei bíróság a kábítószer-fogyasztás tekintetében elfogadta a II. r. vádlott beismerő vallomását, az 1. tényállási pont vonatkozásában viszont kizárta a fogyasztás lehetőségét.

A büntetés kiszabás körében hivatkozott arra, hogy az elsőfokú ítéletben foglaltakkal szemben a II. r. vádlottat büntetlen előéletűnek kell tekinteni, mivel a cselekmények elkövetésének idején még az volt. Továbbá a fellebbezésében előadott érvek figyelembe vételével további enyhítő körülmény a bűnsegédi cselekvőség, és a csak egy rendbeli elkövetés, vagy a másodlagos okfejtésnek megfelelően enyhébben büntetendő az, hogy a kábítószer mennyisége a jelentős mennyiség alsó határát csak kisebb mértékben haladta meg. Mindezekre, valamint az időmúlásra és az egyéb enyhítő körülményekre tekintettel indítványozta enyhítő szakasz alkalmazásával rövidebb tartamú szabadságvesztés kiszabását, melynek fokozatát másodlagosan, az adott minősítés mellett kérte eggyel enyhébben, börtönben megállapítani.

A III. r. vádlott védője a nyilvános ülésen a téves jogi minősítés miatt és enyhítés végett bejelentett fellebbezését fenntartotta. Egyetértett a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakkal annyiban, hogy a III. r. vádlott terhére kereskedői magatartás nem róható, mert a tényállás nem tartalmaz azt megalapozó elemeket. Helyesen ezért a felelősségét „az országba behozatal” fordulata alapján lehet megállapítani, ami ugyan a büntetési tétel alsó határán nem változtat, azonban az első fokon kiszabott büntetés enyhítését indokolja, hiszen a tételkeret felső határa ebben az esetben jóval alacsonyabb. Álláspontja szerint a bűnszövetségben való elkövetés a III. r. vádlott esetében szóba sem jöhet, ami mellett további nyomatékos enyhítő körülményként indokolt figyelembe venni a büntetlen előéletet, valamint azt, hogy a kábítószer mennyisége a jelentős mennyiség alsó határát alig haladta meg. Kérte ezen túl a járművezetéstől eltiltás mellékbüntetés mellőzését, vagy legalább annak korlátozását tekintettel arra, hogy a III. r. vádlott több kategóriára érvényes engedéllyel rendelkezik, és későbbi szabadulása esetére így jobb lehetőségei lennének az elhelyezkedésre. A III. r. vádlott személyi körülményei vonatkozásában utalt továbbá arra is, hogy az előzetes letartóztatás során a vádlott életmentő műtéten esett át és jelenleg is nagyon rossz egészségi állapotban van, emellett a házassága is felbomlott.

A IV. r. vádlott védője a nyilvános ülésen a fellebbezését módosította és elsődlegesen kérte az ítélet hatályon kívül helyezését tekintettel annak megalapozatlanságára. Álláspontja szerint a megyei bíróság sem az elkövetési alkalmak számát, sem az egyes alkalmakkal figyelembe vett mennyiségeket nem indokolta megfelelően. Ismételten hangsúlyozta, hogy a

IV. r. vádlott kábítószer-függőségének vonatkozásában lefolytatott bizonyítás hiányos volt, mivel a vádlott által Hollandiában őrizetben töltött időszak alatt készült iratok beszerzése nélkül ebben a kérdésben nem lehetett volna megalapozottan állást foglalni. Emellett a rendelkezésre álló szakvéleményekben olyan ellentmondások vannak, amelyek kétséges teszik azok felhasználhatóságát, emiatt összességében a megyei bíróság jogi minősítése sem elfogadható. Továbbra is hivatkozott arra, hogy a IV. r. vádlott tetováló-patronok beszerzése érdekében telefonálgatott, amit az elsőfokú bíróság nem fogadott el anélkül, hogy ennek az ítéletben okát adta volna. Másodlagosan fenntartotta az enyhítésre irányuló fellebbezését is. Álláspontja szerint a bünszövetség megállapítása nem megalapozott, valamint hangsúlyozta, hogy a vádlott büntetlen előélete, betegsége, valamint a jelentős időmúlás olyan enyhítő körülmények, amelyekre tekintettel indokolt az enyhébb büntetés kiszabása, illetve az enyhébb (börtön) fokozat megállapítása.

Az V. r. vádlott védője a fellebbezésének írásbeli indokolásában fenntartotta a megváltoztatásra és a vádlott felmentésére irányuló kérelmét. Részletesen kifejtette, hogy milyen okok miatt tartotta az elsőfokú ítéletet megalapozatlannak és az abban megállapított tényállást valótlannak. Hivatkozott arra, hogy az V. r. vádlott vonatkozásában a megyei bíróság végig az I. r. vádlott terhelő vallomására alapította a tényállást, azonban az I. r. vádlott folyamatosan egy „P” nevű személyről beszélt, akit ugyan egy vitatható felismertetés során azonosított az V. r. vádlottként, azonban ezt később egyértelműen visszavonta. A felismerésre bemutatás kapcsán előadta, hogy az célzatosan az V. r. vádlott „ellen” irányult, továbbá a nyomozó hatóság súlyos szakmai hibát is vétett azzal, hogy előtte nem hallgatta ki az I. r. vádlottat arra nézve, hogy a vallomásában szereplő személyt miről és hogyan ismerné fel. Ennek megfelelően az így szerzett - és egyébként később az I. r. vádlott által is visszavont - bizonyíték a Be. 78.§ (4) bekezdésének értelmében nem lett volna figyelembe vehető. Vitatta azt is, hogy a titkos adatgyűjtés eredményeként megszerzett lehallgatási jegyzőkönyvek alátámasztanak az V. r. vádlott bűnösségét. E körben fenntartotta azt, hogy a szóban forgó, IV. r. és V. r. vádlottak között zajló beszélgetések tárgya tetováló-patronok beszerzése és átadása volt, amelyet a bíróság annak ellenére nem fogadott el, hogy megfelelően cáfolni nem tudta. Ugyancsak sérelmezte, hogy az V. r. vádlottra kedvező tanúvallomásokat a megyei bíróság kirekesztette a bizonyítékok köréből, a tanúk elfogultságára hivatkozva, anélkül azonban, hogy erre az elfogultságra bármilyen adat felmerült volna.

Az V. r. vádlott védője a nyilvános ülésen a fentieket annyiban egészítette ki, hogy csatlakozott a többi védő által mondottakhoz annyiban, hogy a kábítószer szállítások számával és az érintett mennyiségekkel kapcsolatos ítéleti következtetések ellentmondásosak és megalapozatlanok, így a Be. 4.§ (2) bekezdése értelmében azok alapján a súlyosabb minősítést alkalmazni nem lehet. Másodlagosan kérte a kiszabott büntetés jelentős mértékű enyhítését is.

A VII. r. vádlott védője a nyilvános ülésen kifejtette, hogy a VII. r. vádlott vonatkozásában - a következetes tagadásával szemben - kizárólag az I. r. vádlott ellentmondásos és vitatható körülmények között született terhelő vallomása alapozza meg a tényállást. Álláspontja szerint az I. r. vádlott nyilatkozataiból és a nyomozati iratokból arra lehet következtetni,

hogy a nyomozó hatóság ráhatására, kedvezmények reményében született a VII. r. vádlottra nézve kedvezőtlen vallomás, ami ráadásul nem is kellően világos, ezért erre a VII. r. vádlott bűnösségét alapítani nem lehet. Másodlagosan a VII. r. vádlott büntetlen előéletére és a jelentős időmúlásra tekintettel kérte az enyhítő szakasz alkalmazásával felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabását.

A VIII. r. vádlott védője a fellebbezésének írásbeli indokolásában kérte, hogy az ítélet tábla a tényállást módosítva a vádlottat mentse fel, mivel nem bizonyítható, hogy szándékosan részt vett volna kábítószer megszerzésében, illetve forgalomba hozatalában. E körben rámutatott arra, hogy a VIII. r. vádlott következetes védekezése szerint nem volt tudatában annak, hogy az által átvett, illetve továbbadott kulcsokkal nyitható csomagmegőrző-szekrényekben kábítószer volt. Ezt megerősíti VI. r. vádlott vallomása is, aki úgy nyilatkozott, hogy nem beszéltek a VIII. r. vádlottal arról, hogy mit tartalmaznak a csomagok. Az I. r. vádlott időközben visszavont - és egyébként is erősen vitatható körülmények között született - vallomása is azt tartalmazza, hogy legfeljebb a VI. r. vádlottnak lehetett tudomása arról, hogy kábítószerrel továbbít. Ebből következően nem bizonyított, hogy a VIII. r. vádlottal akár az I. r., akár a VI. r. vádlott közölte volna, hogy valójában kábítószer továbbítása történik. Utalt arra is, hogy a fentieken túl az állítólagos kábítószer mennyisége sem megfelelően tisztázott. Mindezekre is tekintettel másodlagosan kérte az ítélet hatályon kívül helyezését, hivatkozással arra, hogy a megyei bíróság elmulasztotta az ellentétes tartalmú bizonyítékok kellően részletes összevetését, ezáltal nem teljesítette az indokolási kötelezettségét. Ezen túl további megalapozatlansági ok, hogy az elkövetés pontos idejét sem sikerült tisztázni. A fellebbezési főügyészség indítványában foglaltakra tekintettel külön kiemelte, hogy a forgalomba hozatallal elkövetett kábítószerrel visszaélés minősítést is tévesnek tartja, mivel ahhoz is szükséges lett volna bizonyítani azt, hogy a VIII. r. vádlott tudta, hogy mit tartalmaz a csomagmegőrző. Ehhez képest a kereskedés fordulata még inkább megalapozatlan, hiszen ahhoz egy további elem az anyagi haszonszerzés is szükséges, amely szintén nem állapítható meg az eljárás adataiból.

A nyilvános ülésen a VIII. r. vádlott védője az írásban előterjesztetteket fenntartotta, kiegészítve azzal, hogy a vádlott tudomása szerint a csomagmegőrzőkben pénz van elhelyezve, ami alapján legfeljebb bűnpártolásra terjedhetne ki a bűnössége. Ezt az elképzelését egyébként az alapozta meg, hogy egy alkalommal egy ilyen helyről előkerült táskából pénzt vettek ki és adták át neki. Emiatt úgy gondolta, hogy minden alkalommal pénz továbbításáról van szó.

A IX. r. vádlott védője a fellebbezésének írásbeli indokolásában - majd a nyilvános ülésen is - az ítéletnek a vádlott vonatkozásában való hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését indítványozta. Előadta, hogy a Fővárosi Bíróság 28.Bf.II.9310/2005/6. számú ítéletével 2006. május 31. napján jogerőre emelkedett ítéletben a IX. r. vádlottat bűnösnek mondták ki kábítószerrel visszaélésben. Az ennek alapjául szolgáló cselekmény megegyezik a jelen ügy tárgyával, így a vádlottat egyszer már jogerősen elítélték a jelen ügyben terhére rótt cselekmény elkövetéséért. Egyébként csatlakozott a többi védőhöz a tekintetben, hogy sem a kábítószer átadásának alkalmai, sem az azokhoz kapcsolódó mennyiségek nincsenek kellőképp tisztázva.

A másodfokú nyilvános ülésen jelen lévő I. r., II.r., III.r., IV.r., V.r., és VII. r. vádlottak csatlakoztak védőikhez.

Az ítéletábra a bejelentett fellebbezéseket, az alábbiak szerint részben alaposnak találta.

Az ítéletábra a bejelentett fellebbezésekre tekintettel az első fokú ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt - a VI. r. vádlottra vonatkozó, első fokon jogerőre emelkedett rész kivételével - teljes egészében felülbírált a Be. 348. § (1) bekezdése szerint. Ennek során megállapította, hogy a megyei bíróság a bizonyítást a szükséges mértékben, a törvény rendelkezéseit betartva lefolytatta, a bizonyítékokat egyenként és összességében is megfelelően értékelte, számot adva ebbéli tevékenységéről is. Az első fokú ítélet, illetve a bíróság eljárása nem szenved olyan hibákban, hiányosságokban, amelyek bármelyik vádlott esetében bizonyítás felvételét vagy az ítélet hatályon kívül helyezését indokolttá tennék.

A II. r. és a IV. r. vádlottak kábítószer-függősége olyan szakkérdés, amelyben való állásfoglaláshoz a Be. 99.§ (2) bekezdésének a) pontja értelmében kötelező szakértő igénybevétele. E körben a megyei bíróság kiterjedt bizonyítást vett fel, több szakvéleményt szerzett be, a szakértőket a tárgyaláson meghallgatta. Ennek eredményeként foglalt állást a vádlottak kábítószer-függőségének kérdésében, amelyet az indokolásban részletesen bemutatott és kellőképp alátámasztott.

A Be. 111.§ (5) bekezdése szerint, ha ugyanazon bizonyítandó tényre ugyanazon vizsgálati anyag alapulvételével készített szakvélemények között az ügy eldöntése szempontjából lényeges szakkérdésben olyan eltérés van, amely a szakértőktől kért felvilágosítással, a szakvélemény kiegészítésével vagy a szakértők egymás jelenlétében való meghallgatásával (125. §) nem tisztázható, a bíróság, az ügyész, illetőleg a nyomozó hatóság hivatalból vagy indítványra újabb szakvélemény beszerzését rendelheti el.

A (6) bekezdés szerint az (5) bekezdés alapján beszerzett szakvéleménynek abban a kérdésben kell állást foglalnia, hogy a szakvélemények közötti eltérés mire vezethető vissza, szükséges-e bármelyik szakvélemény kiegészítése, illetőleg hogy az ügyben más szakvélemény beszerzése szükséges-e.

Az idézett rendelkezések vonatkoznak az ún. „felülvéleményezésre”, azaz rendezik a követendő eljárást olyan esetben, ha az eljárás során beszerzett szakvélemények között a bíróság feloldhatatlannak tűnő ellentmondást vél felfedezni. A rendelkezésre álló adatok alapján ennek feltételei nem álltak fenn, mivel a megyei bíróság megfelelő mélységben és kellő alaposággal felderítette a tényállás vonatkozó részét. A fellebbezések indokolásában szereplő felvetésekre tekintettel kiemeli az ítéletábra, hogy a szakvéleményeket mindig az egyedi ügy összes körülményére figyelemmel kell elkészíteni és a bíróság is így köteles értékelni. Ebből következően azt egy más ügyben, más tényállásra figyelemmel, más időszak és egyéb tényezők mellett elkészített szakvéleménnyel összevetni nem lehet. A szakértői bizonyítás lefolytatását az eljárási törvény idézett rendszere zártan szabályozza, az annak megfelelően felvett bizonyítás során felmerülő kétségeket az ott írt módon lehet csak, és kell tisztázni. Erre tekintettel további bizonyításra a másodfokú eljárásban sem volt szükség, sem törvényes lehetőség.

A lefolytatott eljárás törvényességének vizsgálata során az ítélet tábla külön figyelemmel volt az I. r. vádlott első alkalommal tett vallomása körülményeire. Az eljárási törvény több helyen, mozaikszerűen szabályozza a védői jelenlétet. A Be. 179.§ /1/ és /3/ bekezdése, valamint a Be. 48.§ /1/ bekezdése e tekintetben nem ad egységes eligazítást. Emellett is kétségtelen, hogy a kötelező eljárási szabályok nem megfelelő betartása vezethet az ily módon beszerzett bizonyíték kirekesztéséhez. Jelen esetben azonban erre az ítélet tábla nem látott okot. Az első kihallgatáson védő nem vett részt, sőt csak másnap került sor kirendelésére is. Ugyanakkor garanciális szabályként írja elő a törvény, s ez a figyelmeztetés el is hangzott adott esetben, hogy a terhelt élhet a vallomástétel megtagadásának jogával, eszerint az eljárásnak még ebben a formájában is a gyanúsított volt az ügy ura, szabadon eldönthette, hogy kíván-e vallomást tenni, annak ellenére, hogy védő azon nincs jelen. Azzal, hogy a nyomozóhatóság a következő kihallgatások alkalmával megfelelően biztosította védelmét, aki ez esetben is fenntartotta korábbi vallomását, az adott sérelmet kiküszöbölte. A nyomozóhatóság tehát nem vétett olyan hibát, amely a későbbiek során nem lett volna orvosolható.

Az így nyert adatokat a bíróság részletesen és alaposan egybevetette a vádlott későbbi vallomásaival és az egyéb bizonyítékokkal és mindezt egészében mérlegelve jutott el a tényállás megállapításáig. Ennek körében foglalkozott az I. r. vádlott egészségi állapotával, és a vallomástételre való képességével is, valamint a beszerzett lehallgatási, tettenérési, lefoglalási anyagokat is részletesen elemezte és értékelte a vallomások fényében. Az adott bizonyítékok így összességükben, együttesen értékelve valóban az adott tényállás megállapítására adnak alapot. Ugyancsak helyesen foglalt állást, amikor a kábítószer hatóanyag-tartalmával kapcsolatban az indiai kender figyelembe vehető legalacsonyabb hatóanyag-tartalmával számolt, ezáltal a vádlottakra lehető legkedvezőbb bizonyítható eredményre jutva.

Nem tévedett akkor sem, amikor az egyes vádlottak esetében a velük összefüggésbe hozható kábítószer mennyiségét megállapította. Az utolsó szállítmány esetében bizonyíthatóan más futár, más járműben, eltérő körülmények közt kívánta behozni az adott kábítószer-t. Ebből következően nem kell feltétlenül megegyeznie, ez esetben, illetve az előző alkalmakkor a kábítószer fajtájának és mennyiségének. Ezért pusztán arra a tényre alapítva, hogy a legutolsó esetben kevesebb marihuánát - de emellett jelentősebb mennyiségű kokaint is - találtak a nyomozók, vallomását a mennyiségre és a kábítószer fajtájára nézve sem lehet alappal megkérdőjelezni. A rendelkezésre álló adatokból egyértelműen megállapítható, hogy a korábbi szállítások sorába illeszthető alkalommal, amikor III. r. vádlott hozta be a kábítószer-t, a marihuána tiszta hatóanyag tartalma 0,68 tömegszázalék volt, amely a bíróság által figyelembe vett 0,1 tömegszázalékot messzemenően meghaladja. Ilyen adatok mellett a csomagolás tömege, az anyag szárazságának milyensége a felelősség szempontjából nem bírhat jelentőséggel.

Összességében megállapítható tehát, hogy az első fokú bíróság törvényes bizonyítási eljárás lefolytatásával a tényállást a szükséges mértékig feltárta, az ítélet indokolásában ezt a folyamatot kellő részletességgel bemutatta, aminek eredményeként helyes tényállást állapított meg, amely a Be. 351.§ (1) bekezdése alapján a felülbírálat alapjául szolgált azzal a kisebb korrekcióval, hogy az ítélet 16. oldal 5. bekezdéséből az utolsó mondatot mellőzni kell, a 18. oldalon a 4. bekezdésben delta-9 THC a pontos megnevezés, míg a 20. oldalon,

illetve a 21., 22. oldalon IX.r.,VII.r. és VIII.r. vádlottak vonatkozásában a „hozta forgalomba,, tényállási részt ugyancsak mellőzni kell.

A megállapított tényállásból a megyei bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére. E körben IX. r. vádlott esetében sem tévedett. Kétségtelen, hogy jogerős ítélet bizonyítja, miszerint IX. r. vádlottat kábítószerrel visszaélés miatt a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság elítélte. Az adott ügy azonban azon kívül, hogy a védelem hivatkozik rá, semmilyen ponton nem hozható egyértelmű összefüggésbe jelen üggyel, ebből következően res iudicata megállapítására törvényes lehetőség nincs. Ennek teljes körű megállapítását az adott tények megléte esetén is kizárná, hogy a két tényállás a kábítószer mennyiségét illetően jelentős eltérést mutat.

A cselekmények minősítését illetően az alábbi észrevételeket kell megtenni.

Az ügyészi vád és az első fokú bíróság is rögzítette ítéletében, hogy valamennyi vádlott a cselekményt bünszövetségben követte el, s ehhez a szervezetségre nézve megfelelő jogi indokolást is fűzött. A rendelkezésre álló adatokból valóban az állapítható meg, hogy I-IX. r. vádlottig bezáróan a terheltek egy kábítószer kereskedelemre berendezkedett hálózat részeként működtek közre. Valamennyiüknek a kereskedésen belül adott szerepe volt, ki belföldi, ki külföldi futárként, a kábítószer tárolójaként, továbbadójaként, megszerzőjeként vett részt a cselekményben. Ez az együttműködés - feltárt formájában - a bünszervezet megállapítására nem ad alapot, ugyanakkor teljes mértékig kimeríti a bünszövetség törvényben írt kritériumait. A vádlottak legalább részben kapcsolatban álltak egymással, tisztában voltak a másik cselekvőségével, ezáltal azt is látniuk kellett, hogy milyen tevékenység részeseként fejtik ki magatartásukat. Ilyen körülmények mellett az adott cselekményt nem lehet pusztán a Btk. 282. vagy 282/A. §-ában írt egyes fordulatok szerint külön- külön minősíteni.

A jelen ügyben a vádlottak cselekményeivel kapcsolatban megállapítható, hogy szervezetten, összehangoltan kapcsolódott egymáshoz és egyértelműen a H-ból származó kábítószer M-on belül való tárolását és szállítását, illetve a fogyasztók felé való továbbítását szolgálta. Amint azt a Legfelsőbb Bíróság 1/2007. számú Jogegységi Határozata is kimondja a kábítószernek kereskedés céljából való megszerzése, készletezése is kereskedésnek minősül, függetlenül attól, hogy ezek a magatartások egyébként önmagukban befejezett önálló tettesi cselekmények is lehetnének. Sőt a kábítószernek kereskedés céljára történő megszerzése önmagában akkor is a kereskedés körébe tartozik, ha többletmagatartás nem kapcsolódik hozzá. Ebből láthatóan a kereskedési cél, az egyéb körülményekből megállapíthatóan erre irányuló magatartás a látszólag önmagukban más elkövetési, vagy bűnsegédi magatartások kereskedésként való értékelését alapozzák meg.

A bünszövetséget a törvény a jelentős mennyiségű kábítószer esetén külön minősítő körülményként nem nevesíti, így a jelentős mennyiségre kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetében kimondott vádlottak cselekményének minősítése törvényes. Ez esetben a bünszövetségben való elkövetés csak mint súlyosító körülmény értékelhető. Nem így azonban VII. r. és VIII. r. vádlottak vonatkozásában, akik a

bűncselekményt un. köztes mennyiségre követték el. A Btk. 282/A.§ /2/ bekezdés a/ pontja szerint a bűnszövetségben való elkövetés az alapesethez képest súlyosabb minősítés alá esik, ezért a cselekményüket e szakasz hely szerint kellett meghatározni azzal, hogy IX. r. vádlottal együtt valamennyiük magatartása kereskedés fordulata alá esik, mint önálló tettesi alakzat.

A megváltozott minősítésre tekintettel a VII. r. és VIII. r. vádlottak esetében másodfokon új büntetést kellett kiszabni. A vádlottak terhére rótt súlyosabban minősülő bűncselekményt a törvény 5-10 évig terjedően rendeli büntetni. A terhükre bejelentett fellebbezés hiányában az ítélőtábla számára az adott büntetés volt irányadó, amely ekként csak a Btk. 87.§ /2/ bekezdés b/ pontja és - a Btk. 42.§ /2/ bekezdés b/3. pontjára figyelemmel - a Btk. 45.§ /2/ bekezdésének alkalmazásával tekinthető törvényesen kiszabottnak az adott körülmények között.

A III. r., IV. r., V. r. és IX. r. vádlottak vonatkozásában az ítélőtábla a bejelentett fellebbezésekre is tekintettel megvizsgálta a kiszabott büntetést is, hogy annak alkalmazására a bünteteskiszabási elvek megtartásával, a büntetési célok megvalósulására figyelemmel került-e sor. Ennek során megállapította, hogy a megyei bíróság helyesen vette figyelembe az enyhítő és súlyosító körülményeket, azoknak a törvénynek megfelelő mérlegelésével, a belső arányosságra is tekintettel IV. r., V. r. és IX. r. vádlottak vonatkozásában törvényes büntetést szabott ki, amelynek megváltoztatására akár az ügyészi, akár a védelmi fellebbezést tekintve sem szükség, sem törvényes lehetőség nem volt. A kiszabott büntetések az adott tételek keretében kerültek meghatározásra, mindenben megfelelnek a büntetés kiszabás kialakult bírói gyakorlatának is. I. r. vádlott esetében a valóban minden szempontból tényfeltáró vallomás mellett sem eltúlzott, ez utóbbi körülmény nem csak a büntetés mértékében, de az enyhébb végrehajtási fokozatban is megmutatkozik. A járművezetéstől eltiltás mellékbüntetés az első fokú bíróság indoklásával egyezően indokolt, annak mellőzésére a védelem által felhívott - de egyéb - okból sem, törvényes lehetőség nincs.

A III. r. vádlott esetében a megyei bíróság ugyancsak a törvényes keretek közt szabta ki a büntetést. Esetében azonban az ítélőtábla a belső arányosságra is figyelemmel lehetőséget látott a büntetés mérséklésére, olyan okot azonban nem lehet vonatkozásában feltárni, amely alapot adna a büntetési tételek keretében átlépésére, az 5 éves törvényi minimumnál enyhébb büntetés alkalmazására. Ezért az első fokon kiszabott büntetés mérséklésére csak e mértékben látott lehetőséget.

A fellebbezési főügyészség helyesen utalt rá indítványában, hogy a nál szemben alkalmazott vagyonek kobzása nem felel meg minden szempontból a törvényi előírásoknak és az azon alapuló hivatkozott jogegységi határozat iránymutatásának. A vádlott saját vallomása szerint alkalmanként 300.000 Ft-ot kapott egy fuvarért. Ebből következően az ebből eredő összesen 15.000.000 Ft erejéig kell a vagyonek kobzást rá nézve elrendelni. Ez az az adott összeg, amely a Btk. 77/B. § /1/ bekezdés a/ és d/ pontja alapján az intézkedés alkalmazása során számításba kell, hogy jöjjön.

Észlelte az ítélet tábla, hogy a megyei bíróság a megállapított bűnügyi költség vonatkozásában számítási hibát vétett abból eredően, hogy egyes költségeket elmulasztott a költségjegyzékben feltüntetni. Ezeket az összegeket a felmerülés arányában az ítélet tábla az adott vádlottak vonatkozásában korrigálta, egyebekben az első fokú bíróság ítéletét I.r., II.r., III.r., IV.r., V.r., VII.r, VIII.r. és IX.r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyta a Be. 371.§ /1/ bekezdése alapján. A megváltoztató rendelkezések a Be. 372.§ /1/ bekezdésén alapulnak.

Az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása I., II., III., IV. és V. rendű vádlottak esetében a Btk. 99.§-án alapszik.

Győr, 2009. június hó 9. napján

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Csák Csilla sk.
a tanács tagja

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Vas Megyei Bíróság 2008. március 21. napján kihirdetett 7.B.361/2006/144. szám alatti ítélete I.r., II.r., III.r., IV.r., V.r., VII.r, VIII.r. és IX.r. vádlottak vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2009. június hó 9. napján

.Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó